

לה לעבד את הפגיעה ולחזור לחייה.

בשנתיים שבאמצע: אינספור שיחות, פגישות, צעקות ופשרות ולאחריהן קבלת החלטות ויציאה לדרך משותפת. קיימנו יום עיון לגניקולוגים ואחיות בבית-חולים וולפסון, אליו הגיעו מאות אנשי מקצוע מדיסציפלינות שונות (היה מוזר לפגוש בהפסקה את רופא הנשים שלי); יום עיון במשטרה; השתלמות לאחיות וקורס לשירות הסוציאלי של בית-החולים. כל העת עמדנו בקשר רציף עם צוותי בית-החולים, קשר שנמשך כל השנים מאז ועד היום. ליווי, תמיכה והכלה נחוצים לכל מי שעובד/ת עם נפגעות ונפגעי תקיפה מינית בכלל, ולצוות שמתמודד עם פגיעות טריות, ולעיתים קרובות אלימות מאוד, בפרט.

לפני שנתיים, שהם כרמי ואני חזרנו לביה"ח, להעביר השתלמות נוספת לשירות הסוציאלי. היה מרגש לחזור ל"וולפסון" אחרי כל-כך הרבה שנים, לפגוש כמה פנים מוכרות בצוות וגם קולות חדשים. בעיקר היה מרגש לראות שכבר לא צריך לשכנע אף אחד בנחיצותו של חדר 4, ושקיומו הוא עובדה בשטח. לצד זה, שמענו על האתגרים החדשים שהתווספו באלף הנוכחית, כמו סם האונס והיקף התופעה, וכולנו הסכמנו שלמרות השינויים והתמורות, יש עוד הרבה עבודה.

אותן שנים של דנה אינטרנשיונל, באג 2000 וטלפונים ניידים, היו שנים משמעותיות גם עבורנו. הייתה לי הזכות לעבוד באותן שנים במרכז סיוע ולהיות שותפה למהלך מכונן זה של הקמת חדר 4.

אני מודה לעמיתיי למהלך ממחלקת נשים בבית-חולים "וולפסון", ד"ר זיגי רוטמנש ופרופ' מרק גלזרמן, לצילה וסימה מהשירות הסוציאלי, תודה ענקית לד"ר אנה פדואה וד"ר גלית בן אמיתי ממרכז הסיוע, ותודה מקרב לב למרכז סיוע שמאז ועד היום ממשיך ללא לאות בעשייה מבורכת שאין שניה לה.

*"אישה" הכוונה לנשים ולגברים, למרות שפעם באלף הקודמת האמנו שאונס הוא נחלתן הבלעדית של נשים.

*פסיכולוגית, מנחת קבוצות תמיכה במרכז סיוע תל אביב

פעם, באלף הקודמת, אישה* שעברה תקיפה מינית והעזה להתלונן במשטרה הייתה נחקרת ומובלת בניידת, לעיתים בניידת עצירים, אל המכון לרפואה משפטית באבו-כביר, לשם הליך איסוף ראיות. לאחר שעות המתנה ארוכות במרתפי המכון הפתולוגי, עם קדימות למקרים דחופים יותר, כדוגמת פיגועים חבלניים עוינים ומקרי רצח, הייתה הנפגעת פוגשת את הפתולוג התורן שהגיע לאסוף ממצאים מזירת האירוע - גופה הפגוע.

בדיקת רופא/ה? כן, בטח, אם היא רוצה. אבל רק אחרי שהפתולוג סיים את מלאכתו, כדי לא לחבל בממצאים; רק נסיעה קצרה, בכוחות עצמה, לחדר המיון, והיא שם. אפילו מחכים לה, "איפה זאת מהאונס?!" קוראים לעיני כל הנוכחים. ומה באשר לנפש? לחוויה? לזה לא נמצא מקום בין הכתלים.

טוב, נו, זה היה פעם, באלף הקודמת...

אבל בשנת 1998 כבר היה אינטרנט והיה טלפון נייד ודנה אינטרנשיונל זכתה באירוויזיון. כבר היו מקלטים לנשים מוכות, וכבר הכירו את מרכז סיוע תל-אביב שחגג 20 שנות פעילות. נוסדה עזרת נשים עם פעילות כמו מירב מיכאלי ושלי יחימוביץ'.

שנתיים אחר-כך, עם האלף החדשה ובאג אלפיים שלא הגיע, נפגעות ונפגעי תקיפה מינית כבר יכלו ויכולות להגיע לאגף מיוחד בביה"ח וולפסון שזכה לכינוי "חדר 4".

למה דווקא "חדר 4"? ככה. שם קוד שלא יגרור מבטים, שאלות מיותרות או פגיעה בפרטיות בתור למיון. חדר ייחודי שהתחיל מחלום שנרקם במוחם של כמה אנשי חזון, שביחד עם מרכז הסיוע ליקטו ברגישות את צרכיהם השונים של הנפגעות והנפגעים, והבינו שצריך ליווי צמוד ועוטף, והבנה של הפגיעה.

כך, במקום מיטת בית חולים קרה, נבנה חדר חמים, פרטי שמנסה לתת מענה לצרכי הנפגעות/ים. ד"ר אנה פדואה, רופאה גניקולוגית ומתנדבת יקרה במרכז הסיוע, לקחה בחשבון את הפרמטרים השונים של הסיטואציה המורכבת הזאת, ועזרה לבנות פרוטוקול ונהלי עבודה במסגרתם הוחלט שעו"ס תלווה את הנפגעת/ת מרגע ההגעה ולכל אורך הטיפול בה, פרוטוקול שכולל בדיקת רופא/ה, והזעקה של רופא/ה משפטי/ת שיגיע עד לנפגעת/ת, עד לחדר 4. התקבלו החלטות גם לגבי מתן טיפול מונע להריון ומחלות המועברות במגע מיני, ובניגוד לעבר, נלקח בחשבון גם עולמה הרגשי של הפונה. כיום, ביה"ח מעמיד לרשות הפונות טיפול רגשי קצר מועד, שיעזור